

ligt, om det ærede Medlem havde peget paa, hvilke Institutioner han da fandt bedregnede til at praktisere dette Arbejde ude omkring i Landet end Hjelpekasserne. Det ærede Medlem udtalte med megen Styrke, at den ekstraordinære Hjælp ogsaa burde kunne ydes de unge. Jeg maa sige det ærede Medlem, at i saa Henseende lægger Lovforslagets Bestemmelser ingen Hindringer i Vejen. Der er derom ikke sagt andet end, at Understøttelsen skal ydes under særlig Hensyntagen til Forsørgerpligten. Det udelukker aldeles ikke, at unge Personer, hvis Forholdene findes at tale derfor, kan faa Støtte af den ekstraordinære Krisefond.

Jeg var glad over, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard paa sit Partis Vegne udtalte, at man havde Sympati for Tilvejrbringelsen af Nødhjælpsarbejder. Det ærede Medlems Sympati gik endog saa vidt, at han sagde, at man burde have organiseret saadanne Arbejder for længe siden i vort Land. Der er jeg enig med det ærede Medlem; vi burde forlængst være gaaet dertil, vi burde være gaaet dertil for adskillige Aar siden. Gennem saa at sige hele den radikale Regeringsperiode var der al Anledning til at søge saadanne Arbejder iværksat. Men da var Tendensen dertil jo ikke saa stor. De Herrer vil sige, at de kunde ikke imødegaa den Arbejdsløshed, der var i Tiden fra 1917 til 1919, fordi den skyldtes Mangel paa Raastoffer. Men der var Masser af Arbejde, der kunde organiseres, uden at man hindredes deri af den Raastofmangel, som Blokaden foranledigede. I Sverige brugte man i Aarene fra 1915 til 1919 godt 6 Millioner til Understøttelse, men man anvendte ca. 30 Millioner til Iværksættelse af Nødhjælpsarbejder. De Herrer, der den Gang stod for Styret herhjemme, havde altsaa Eksemplet lige for Øjnene, og det virker derfor ikke stærkt imponerende, naar de nu kommer og til den Sympati for Iværksættelse af saadanne Arbejder, som de har, og som jeg takker dem for, føjer: Vi har hele Tiden sagt, at det burde være organiseret for længe siden.

Fra mange Sider er for øvrigt Karakteren af de Nødarbejder, som der er peget paa gennem den nedsatte Kommissions Arbejde, blevet kritiseret. Det har det ærede Medlem Hr. Stauning gjort, det har det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen og forskellige andre ærede socialdemokratiske Medlemmer gjort. Der var efter de Herrer Mening nogle af disse Arbejder, der aldeles ikke kunde betegnes som Nødhjælpsarbejder, nogle kunde man ikke begynde straks, andre savnede man Bevilling til o. s. v. Der var noget i Vejen med en stor

Del af dem. Men jeg føler mig overbevist om, at de Herrer, som med saa megen Iver vil arbejde for at tilvejrbringe Arbejde i Stedet for Understøttelse, derfor ogsaa vil hjælpe os med at overvinde de Vanskeligheder ved Arbejdernes Igangsættelse, som muligvis kan være til Stede.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen sagde, at med de svenske Nødhjælpsarbejder var det en helt anden Sag, for det var Arbejder af en helt anden Karakter; det var f. Eks. Rensning for Stubbe i Skovene o. s. v. Ja, Sverige har jo nogle flere og større Skove end vi, og der staar naturligvis nogle flere Stubbe i disse Skove end i de danske Skove; derfor kan et betydeligt Tal sættes i Gang med saadanne Arbejder. Men i øvrigt maa jeg henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at de svenske Nødhjælpsarbejder ingenlunde kun er Arbejder af den Karakter, som det ærede Medlem her nævnte Eksempler paa. Der er igangsat Arbejder af mange forskellige Slags, ogsaa Arbejder, ved hvilke man har bestræbt sig for at beskæftige arbejdsløse Fagarbejdere indenfor deres Fag. I saa Henseende er altsaa de svenske Arbejder ingenlunde i deres Karakter forskellige fra de danske. Og hvad de betydelige Nødhjælpsarbejder, der gennem de senere Aar er sat i Gang i Norge, angaar, ja, saa er de ganske af samme Karakter som den, der her er peget paa; og de Vilkaar for, at saadanne Arbejder kan iværksættes som Nødhjælpsarbejder, der her er fremstillet, er ganske svarende til dem, man har indført i Norge; det første Vilkaar for, at et Arbejde skal kunne betegnes som et Nødhjælpsarbejde, skal være dette, at det enten ikke vilde være blevet udført, hvis ikke Hensynet til Arbejdsløsheden gjorde det ønskeligt, eller i hvert Fald ikke for Tiden vilde være blevet det.

Fra socialdemokratiske Medlemmers Side peges der paa, at man faar jo som Erstatning for de øgede Udgifter de Arbejder, som er blevet udført. Men at det saa skulde være af en særlig Værdi, at det ikke netop var saadanne Arbejder, som man indenfor de forskellige Kredse, indenfor Kommuner eller Stat, maatte sætte Pris paa, fordi de til syvende og sidst, for saa vidt de er overkommelige, ogsaa er nødvendige, det forstaar jeg ærlig talt ikke. Jeg troede, de Herrer var enige med os i, at det gælder om for de meget store Ofre, der her skal ydes — Ofre, som for Tiden i Virkeligheden ligger over den økonomiske Evne, og som ikke vilde være blevet bragt, hvis det ikke var for i saa stort Omfang som muligt at afbøde Virk-